

Salmer: 76, 70, 89, 86, 438, 71.5-6, 83

Vi kender det så godt: at noget kan være for sent. Helt banalt kan man sidde der ved færgelejet og se bagstavnen af færgen forsvinde ud på vandet. Man kan komme halsende til stoppestedet blot for at se bussens bagende forsvinde om hjørnet. Og dog. *Så* slemt er det jo ikke. Der kommer normalt andre færger og andre busser. Men det kan også være uigenkaldeligt for sent. Nogle af os kan også huske billederne i fjernsynet fra dagene omkring Saigons fald under Vietnamkrigen. Billederne af amerikanske helikoptere der lettede og fløj ud af landet, mens desparate flygtende sydvietnamesere klamrede sig til helikopternes landingsstel har brændt sig ind i øjnene og hjerterne på mange. For dem var netop den helikopter den uigenkaldeligt sidste mulighed. For dem *var* det i grunden allerede for sent, for de allerfleste styrtede til jorden og blev dræbt under den vanvittige flugt. Så jo. Noget kan være uigenkaldeligt for sent. Det ved vi. Og sådan kan det jo også være i forholdet mellem mennesker. Et venskab kan være svigtet så eftertrykkeligt, at der ikke længere er nogen vej tilbage. To ægtefæller kan være gået så meget fejl af hinanden, at der ikke længere kan slås nogen bro mellem dem. Og under alle omstændigheder betyder det, at et menneske dør, at det nu er uigenkaldeligt for sent at få rettet op på det, der var gået skævt i forholdet til det menneske. Og ens egen død betyder, når den indtræder, at nu er det for sent at gøre eller sige det man ikke fik gjort. Tiden er gået. Mulighederne er udtømte.

Sådan er det jo også i dagens evangelium. De fem af brudepigerne har i tankeløshed glemt at tage olie med. Konsekvensen er at de kommer for sent til brylluppet og slet ikke får lov at komme ind. Og enhver kan fatte, også uden at jeg fortæller det, at det er et billede på, at også gudsriget har begrænset åbningstid og at den der ikke giver agt på tiden ender med at stå ude i mørket og kulden i evighed, fordi han kom for sent!

Gudsriget! Er det ikke noget med glæde? Er det ikke noget, der er helt anderledes end den virkelighed, vi lever vort daglige liv i. Hvorfor skal gudsriget så forbindes med den samme stressende bevidsthed om at det hele kan være for sent og forpasset, som vort liv i dagligdagen er så fuldt af. Mens vi uddanner os skal vi sørge for at suge til os og skaffe os kompetencer, for bagefter er det bare for sent, får vi at vide. På arbejdsmarkedet skal vi give os selv 100%, mens vi har et arbejde, for står vi en dag uden arbejde, er det for sent. Som seniorer skal vi nå at opleve hele verden, høre al musik, læse alle bøger, lave alle middagsretter, afprøve alle haveplaner for en dag er der bare endeløst mørke foran os. Skal vi nu oven i alt det andet også bekymre os om at vente på Kristus og tage imod ham, mens tid er, for at det ikke skal blive for sent?

Nej det er sådan set endnu værre. For Kristus vil jo ikke lade sig nøje med bare komme ind oven i alt det, der ellers er vigtigt for os. Det der er så provokerende og forargende ved Jesus er at han kommer til os og siger, at det han har at give os er vigtigere end alt andet. Hele vort liv igennem hører vi stemmer, der siger, at vi skal tage os sammen. Hele vort liv igennem hører vi stemmer der fortæller os, at

vores værdi og betydning som mennesker afhænger af hvad vi gør. Vi hører ganske vist også stemmer, der fortæller at vi er elskede uanset, hvad vi gør. Men det er som om stemmerne der stiller krav til os taler højest, eller også har vi bare en skarpere hørelse for de stemmer, end for stemmerne, der fortæller om deres kærlighed til os. Dette at det først og fremmest er kravene, vi hører, har en kæmpe stor betydning for, hvordan vi prioriterer vore liv. Vi gør hele tiden først og fremmest det, der skaffer os anerkendelse. Med mindre omkostningerne for at få anerkendelsen bliver så store, at vi simpelthen giver op og lader stå til.

Du er hvad du yder. Det er den lov, der bestemmer vore liv. Det var den lov der var brændstoffet i forargelsen over "Dovne Robert" i sin tid. Du er hvad du yder! Det er en lov, der er blevet stadigt mere ubønhørlig gennem de senere generationer, for alle de sammenhænge mennesker gennem årtusinder har levet deres liv i og som har båret menneskers liv og givet dem mening, de er under hastig nedbrydning: kirken, folket, slægten, familien, og senest også de politiske partier som selvfølgelige tilhørssammenhænge, disse sammenhænge bliver nedbrudt og forvitret med stadig større hast. Så det eneste der er tilbage, der kan give et menneskes liv mening og værdi, det er efterhånden dette menneske selv. Det moderne menneske er forankret i sig selv. Det triumferer ved sig selv og det går til grunde i sig selv. Derfor er fortællingen om brudejomfruene, vi har hørt i dag, så grum og ubønhørlig. For kommer vi som 21. århundredes mennesker for sent, så er der ingen eller intet til at samle os op. Ryger vi ud af samfundet, har vi ikke noget, vi kan hænge vores selvagtelse og selvrespekt op på, så er vi ingenting.

Derfor er fortællingen om brudejomfruerne så vigtig. Særligt for os. For den Jesus, som fortællingen vil have os til at vente på og følge. Han kommer ikke til os med et krav oven i alle de andre, som vi skal honorere for at du til noget. Han kommer til os med en sammenhæng, der kan bære os og rumme os under alle forhold. En sammenhæng der kan give os mening og betydning også selvom vi har skuffet og svigtet og er faldet igennem på alle tænkelige måder. Jesus er kommet til verden, og han kommer i sin hellige ånd til os i vores tid for befri os fra os selv. Nej! siger han til os: du er ikke hvad du yder. Du er hvad Gud gør dig til. Du er ikke dit eget værk. Du er Guds værk. Dit liv er forankret i Gud. Og derfor er du dybest set urørlig og uangribelig. For den eneste der kan fratage dig værdighed og betydning er Gud. Og Gud elsker dig. Guds kærlighed er ikke begrundet i andet end Gud selv. Sådan er det jo med kærligheden. Man elsker ikke et andet menneske, fordi den anden er så og så dejlig eller så og så dygtig eller så og så stærk. Man kan begære en anden af de grunde. Man kan beundre og tilbede en anden af de grunde. Men kærlighed kommer ikke på grund af noget, kærlighed kommer på grund af sig selv og ser det vidunderlige i den anden. Ikke omvendt. Så Gud elsker os, ikke fordi vi har gjort eller udrettet det eller det. Gud elsker os fordi, han ikke kan lade være. Og fordi Gud elsker os er vi vidunderlige og uundværlige i hans øjne.

Kan vi høre og tro det, forandrer det alt. Kan vi høre og tro at vi er elskede af Gud og vidunderlige i hans øjne på trods af alt muligt andet, så har vi betydning, så har vi værdi under alle omstændigheder. Så er vort liv lykkedes om vi så sætter alt over styr, bliver til grin og til nar for alverden. For Gud elsker os. Men på

den anden side: hør er vi og tror vi det ikke, så har vi kun os selv og det vi selv yder at leve på. Der er glæde og befrielse ved at vi retter øjne, ører og hjerter mod Jesus Kristus og hører og tror ham, mens tid er. Mens hans ord lyder. Og det er nu. Uden ham har vi kun os selv. Med ham har vi Gud og alle Guds hærskarer af engle og hellige bag os og omkring os i evighed.

Det er nu Kristus taler til os. Det er nu, han forsikrer os om Guds overvældende, altovervindende kærlighed til os. Det er nu vi skal høre ham. Og det er jo det, vi gør. Vi sidder her i kirken, vi hører, at vi er elskede. Så lad os gøre det modsatte af de kloge brudejomfruer i lignelsen: Lad os skynde os at bringe det, vi har hørt, videre, når vi går ud herfra. Gå ud herfra og fortæl alverden, at vores og deres liv hviler i en kærlighed uden ende og ophør.

Amen.